

## ***Anđeo Božje velikodušnosti***

Moj anđeo nije mali i sladak. Ne izaziva osmijeh, niti pobuđuje nježnost. Susreli smo se jednog petka, dvadeset sedmog dana, mjeseca kolovoza, sada već daleke tisuću devetsto devedeset devete godine u crkvi svetog Franje.

U trenutku ulaska u crkvu nisam znala da je to za mene dan prijelaza, kao što su dan rođenja ili dan umiranja, iako je molitva koju sam nosila u sebi bila jako ozbiljna, odlučna i tvrda.

Iza mene bila je još jedna u nizu neprospavanih noći i jedva sam se vukla. Nekim ljudima rak izjeda tijelo, a meni je izjedao duh i dušu. Ne pretjerujem. Čak ni ova usporedba nije dovoljno snažna da predočim stanje u kojem sam se nalazila. Isprobala sam mnoštvo duhovnih, medicinskih i narodnih lijekova ali bez rezultata. Sva ljudska umnost bila je bespomoćna. Pomisao da bi moje vegetiranje moglo potrajati do u nedogled užasavala me, stoga mi je molitva, to jutro, glasila: „Bože, daj mi život ili smrt.“ Dok sam u crkvi, klečeći, molila ružarij, iz klupa s moje lijeve strane dopiralo je neprestano šuškanje. Pogledala sam prema izvoru zvuka i vidjela pomalo čudnu ženu koja je upravo zagrtala haljinu ispod koje je bila druga, bijela haljina, opasana tkanim pojasom. Noge su joj djelovale mlađe od lica. Sa čvrsto začušljanom i zategnutom kosom nalikovala je kraljici dinara na talijanskim kartama. Imala je čudno lice, nisam mogla gledati u njega od tolike čudnovatosti.

Završila sam molitvu ružarija, odlučivši još jednom moliti žalosna otajstva. Prisjećala sam se svojih grijeha, krivih odluka i izbora. Oči su mi se punile suzama, kad odjednom, u trećem žalosnom otajstvu, dopre do mene pitanje: „Imaš li pet kuna?“ Podignem glavu, a nada mnom se nadvila kraljica dinara. Odjednom me obuze neka ljutnja. Promrsim: „Evo ti sve što imam.“ I pružim joj šest i po kuna. Još dok sam govorila pomislim, što ako je ovo anđeo Božji, onda vidi moju ljutnju i zna za tuđe kune u posebnom pretincu novčanika. Obuzeo me osjećaj krivnje i nelagode. U to anđeo(?) otiđe. Moleći dalje, kroz suze koje su jače grunule, primijetim nju (ili njega, ne znam) pred slikom Gospe od anđela. Lagano je prešla rukom preko Gospina lika, a onda zastala pred slikom svetog Franje koji skida Isusa s križa. Prošetala je crkvom i vratila se iznova prebirati svoje blago u šuškvim vrećicama.

Na kraju molitve nekako spontano, bez razmišljanja, navrle su iz mene riječi: „Bože prepuštam se tvome milosrđu!“ U hipu, kao da mi je netko otvorio rupice na glavi, nešto je počelo izlaziti iz nje, nešto što sam doživjela kao dim ili maglu. Bila sam zatečena. Okretala sam se na sve strane, nigdje nikoga. Odjednom me preplavio osjećaj sreće, nevjerojatne lakoće, slobode. Ove prekrasne osjećaje nije prouzročilo to nešto, što je isparilo iz moje glave, nego spoznaja da se Bog zauzeo za mene, da me ljubi. Kući sam otrčala, odletjela. Od toga dana moj život se počeo korjenito mijenjati.

Prosjakinja, kraljica dinara ili anđeo Božji, još nisam odlučila kamo bih svrstala tu neobičnu osobu, napustila je crkvu prije mene. Nisam ni primijetila kad je otišla. Srela sam ju u gradu mjesec – dva kasnije, namjerno sam usporila hod, nadajući se da će ponovo pitati novac. Još uvijek me mučila krivnja zbog osjećaja koji me obuzeo u crkvi. I stvarno, zapita: „Imaš li pet kuna?“ Kune su mi već bile nadohvat ruke jer sam ih jedva čekala udijeliti. Ovog puta postupala sam kao neka ulizica. Treći put srele smo se na pola puta do moje kuće. Sjedila je na kamenu, nepomično, poput kipa. Vidjela sam je iz daleka. Već sam znala što slijedi. Išla sam prema njoj prebirući u sebi, ne moram se ja nikome ulizivati, pa ni anđelima, osobito ne njima. Kad sam se primakla, treći put uslijedi pitanje: „Imaš li pet kuna?“ Glas joj je opet bio bez emocija, nekakav ravnodušan. Odgovorim isto tako ravnodušno: „Nemam.“ Produžila sam dalje. Više se nikada nismo sreli.

Nedavno sam se sjetila ovog neobičnog lika. I opet ista dvojba. Anđeo ili žena ? Odjednom mi padne na um opis anđela koji kao znak drži u ruci jedan denar. Žurno dohvatim knjigu tražeći opis. Ovaj anđeo nosio je ime Anđeo Božje velikodušnosti . Njegova zadaća u skladu je s opisanim zbivanjima.

Bila prosjakinja ili anđeo, nije važno. Kraljica dinara u svakom slučaju, za mene je znak, simbol Božje velikodušnosti prema meni.

***Vesna Ujević, Imotski***